

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.616 van 12 januari 1998
in de zaak A. 42.129/IX-332.**

In zake : het Openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van NINOVE,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten L. BLONTROCK en F. KENIS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55, bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Volksgezondheid,
die woonplaats kiest bij
Advocaat O. SLUSNY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brugmannlaan 307, b 1.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 5 maart
1990 namens het Openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van Ninove werd ingediend door zijn raadsman
L. BLONTROCK, advocaat te Brussel, om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van de Minister van Volksge-
zondheid en Leefmilieu van 4 januari 1990 waarbij het
budget van de financiële middelen van het Openbaar
centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove voor de
dienstjaren 1983 tot 1987 herzien wordt;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
A. VANDENDRIESSCHE;

Gelet op de beschikking van 1 april 1993 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 december 1997;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. KENIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. RONSE die, loco Advocaat O. SLUSNY verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. In een brief van 17 juli 1980 heeft de Vlaamse minister van Volksgezondheid aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove de toelating gegeven om, in het Stedelijk Ziekenhuis de dienst M ("Kraaminrichting") "om te schakelen" naar

V-bedden ("Behandeling van zieken die lijden aan langdurige aandoeningen"). Het personeelskader wordt aangepast en een "verantwoordelijke dienstoverste" (geneesheer) aangewezen. Er wordt ook een ontwerper aangesteld voor de te verwezenlijken verbouwingen.

1.2. Op 12 januari 1981 laat de Vlaamse Gemeenschapsminister aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove weten dat de erkenning van de diensten C ("diagnose en heelkundige behandeling") en D ("diagnose en geneeskundige behandeling") (elk 25 bedden) wordt verlengd voor de periode van 1 januari 1980 tot 31 december 1983 en de erkenning van de dienst M (18 bedden) vanaf 31 december 1980 wordt geweigerd "wegens het ontbreken van het noodzakelijk gekwalificeerd personeel".

1.3. Op 1 juli 1982 wordt een blokkering van de ziekenhuisbedden doorgevoerd bij koninklijk besluit nr. 60 van 22 juli 1982 tot wijziging van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen. Het ziekenhuis van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove telt op dat ogenblik 50 erkende bedden.

1.4. Bij brief van 18 september 1982 deelt de verwerende partij aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove mede dat, voor de berekening van de verpleegdagprijs van het jaar 1983 rekening gehouden wordt met de 25 bedden C en de 25 bedden D, en meer bepaald met een aantal ligdagen van 17.294. Bij brief van 3 maart 1983 wordt bevestigd dat dat cijfer "een definitief karakter draagt".

1.5. Bij brief van 21 oktober 1983 deelt de verwerende partij aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove mede dat ook voor de verpleegdagprijs van het dienstjaar 1984 zou worden

vertrokken van dezelfde basis, dus erkenning van 50 bedden en ligdagen ten belope van 16.938.

1.6. De verzoekende partij reageert bij klacht-schrijven van 4 november 1983, en nadat de zaak aan de Raad voor Ziekenhuisfinanciering - Afdeling Financiering- is voorgelegd op 8 december 1983 -waar de administratie het volgende standpunt innam : "aangezien de V-dienst niet is erkend en de M-bedden werden gesloten vóór 01.07.1982 is er geen reden om de enveloppe 1984 te wijzigen"-, wordt toch beslist dat het aantal in aanmerking te nemen ligdagen "vastgesteld blijft op 16.938".

1.7. Bij besluit van de Vlaamse Gemeenschaps-minister van Gezondheidsbeleid van 27 juni 1984 wordt aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove, voor het Stedelijk O.C.M.W.-ziekenhuis, retroactief een erkenning verleend van 18 bedden V.-behandeling van zieken die lijden aan langdurige aandoeningen-. Deze erkenning gaat in op 1 januari 1981 en loopt tot 31 december 1983.

1.8. De Minister van Sociale Zaken wordt op 25 juli 1984 door zijn administratie van deze gang van zaken op de hoogte gebracht, maar heeft daartegen niets ondernomen.

1.9. Op het stuk van de erkenning worden nadien nog volgende beslissingen genomen :

a. Op 6 augustus 1984 neemt dezelfde Gemeenschaps-minister een besluit tot erkenning van 25 bedden C ("diagnose en heelkundige behandeling") en 25 bedden D ("diagnose en geneeskundige behandeling") voor hetzelfde ziekenhuis voor de periode van 1 januari 1984 tot 31 december 1984.

- b. Bij ministerieel besluit van 26 november 1985 worden de erkenningen voor de drie categorieën verlengd tot 30 september 1986.
- c. Er worden geen gegevens voorgelegd ten aanzien van eventueel verleende erkenningen na die datum, inzonderheid ten aanzien van een erkenningsbeslissing voor de 18 V-bedden tussen 1 oktober 1986 en 31 december 1987.

1.10. Bij ministerieel besluit van 1 februari 1988, wordt met ingang van 1 januari 1988 de erkenning van 25 C-bedden en van 25-D bedden naar nul herleid. Deze beslissing houdt verband met de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 8 december 1986 tot vaststelling van de nadere regelen bedoeld in artikel 21bis, § 3, van de wet op de ziekenhuizen met betrekking tot de S-diensten andere dan S-thermalisme-diensten, waarbij de ziekenhuizen verplicht worden op grotere schaal te gaan werken.

1.11. Blijkens de overgelegde stukken verandert er niets, na de mededeling van de door de minister in aanmerking te nemen ligdagen voor de jaren 1983 en 1984, tot het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove in een brief van 3 februari 1987 aan de Minister van Sociale Voorzorg vraagt om voor de jaren 1983 tot 1987 "een aanpassing te verkrijgen van de enveloppe ligdagen op basis van 68 bedden".

1.12. Bij brief van 22 juni 1987 antwoordt de minister :

"Aangezien echter het besluit tot erkenning van 18 V-bedden indruiste tegen de bepalingen van artikel 21bis, par 1 en 2 van de wet van 23.12.1963 op de ziekenhuizen komen deze bedden niet in aanmerking voor de toepassing van de artikelen 5, 7, 9, en 12 van diezelfde wet. Een aanpassing van de enveloppe voor deze 18 bedden is bijgevolg onmogelijk".

1.13. Bij brief van 12 oktober 1987 deelt de minister aan de verzoekende partij mede dat het quotum van verpleegdagen waarmee voor het jaar 1987 rekening zou worden gehouden, werd vastgesteld op 14.839, waarbij dan opnieuw vertrokken wordt van een beddenaantal van 50.

1.14. Op 30 november 1987 schrijft het Ministerie van Volksgezondheid (dienst Boekhouding der Ziekenhuizen) aan het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove omtrent de herziening van de verpleegdagprijs voor de jaren 1983, 1984 en 1985 overeenkomstig het toenmalig artikel 9 van de ziekenhuiswet. De brieven zijn in volgende bewoordingen gesteld :

"Ingesloten vindt U de weerslag en het rechtvaardigend document van de herziening van de verpleegdagprijs (1983 tot 1985). Overeenkomstig de beschikkingen van artikel 9 van de wet op de ziekenhuizen, zou ik het op prijs stellen mij Uw eventuele opmerkingen, binnen de 30 dagen, terug te sturen naar onderstaand adres".

1.15. Het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove antwoordt met een brief van 18 december 1987 in volgende bewoordingen :

"Betreft : herziening van de verpleegdagprijs 1983 - 1984 - 1985.

In antwoord op uw schrijven van 30 november 1987 waarbij een herziening van de verpleegdagprijs voor 1983-1984 en 1985 werd doorgevoerd en waarbij achtereenvolgens : een terugbetaling van 1.967.137 fr voor 1983, een bedrag van 4.604.741 fr in het voordeel van de instelling en 3.873.352 fr in het nadeel van de instelling voor het jaar 1984, een terugbetaling van 15.965.720 fr voor 1985, vastgesteld worden, dienen wij U mede te delen dat de Raad vastgesteld heeft dat de enveloppe der verpleegdagen steeds bepaald wordt uitgaande van een capaciteit van 50 erkende ziekenhuisbedden, terwijl het O.C.M.W. in het bezit is van een erkenning voor 68 ziekenhuisbedden tot op 30 november 1986 en van 50 ziekenhuisbedden vanaf 1.12.1986 tot einde 1987.

De raad verwondert er zich dan ook over dat voor deze 18 erkende ziekenhuisbedden geen enveloppe aan verpleegdagen wordt toegestaan en kan zich hiermede bijgevolg niet akkoord verklaren.

Gelieve dit schrijven dan ook te beschouwen als een bezwaar tegen het resultaat van de herziening voor de jaren 1983 - 1984 en 1985".

1.16. Op 27 februari 1989 ontvangt het verzoekende openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een nieuw schrijven van het ministerie, waarin een herziening wordt medegedeeld van het budget van de financiële middelen voor de jaren 1986 en 1987. Voor 1986 wordt een terugbetaling door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aan de Staat vooropgesteld van 11.619.396 frank en voor 1987 een bedrag van 32.305.400 frank.

1.17. Opnieuw dient het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn bezwaar in bij het Ministerie van Volksgezondheid -Dienst Boekhouding en Beheer der Ziekenhuizen-, erop wijzende dat de "enveloppe der verpleegdagen" bepaald werd uitgaande van een capaciteit van 50 bedden terwijl het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn "in het bezit is van een erkenning voor 68 ziekenhuisbedden tot op 30 november 1986 en van 50 ziekenhuisbedden vanaf 1.12.1986 tot einde 1987" en dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn "er zich dan ook over verwondert dat voor deze 18 erkende ziekenhuisbedden geen enveloppe aan verpleegdagen wordt toegestaan".

1.18. Bij brief van 4 januari 1990 deelt de Minister van Sociale Zaken aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn mede :

"Ik heb de eer U te berichten dat de dossiers met betrekking tot de herziening van het budget van financiële middelen voor de dienstjaren 1983 tot en met 1987 werden behandeld in het kader van de beschikkingen van de wet op de ziekenhuizen en zijn uitvoeringsbesluiten.

Overeenkomstig artikel 98 van genoemde wet, werden deze voorstellen onderworpen aan het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, Afdeling Financiering.

Inzake de herziening van het budget van financiële middelen heb ik beslist om de vergoeding vast te stellen als volgt :

voor het dienstjaar 1983	:	-	1.967.137 F		
voor		1984	:	-	2.547.043 F
voor		1985	:	-	15.965.720 F
voor		1986	:	-	11.619.396 F
voor		1987	:	-	32.305.400 F

Aangezien Uw instelling gesloten is sinds 31.12.1987, moet dit bedrag in zijn geheel teruggevorderd worden. De terugbetalingsmodaliteiten worden U in een afzonderlijk schrijven medegedeeld".

1.19. Het beroep is gericht tegen de in die brief vervatte beslissing van de Minister van Sociale Zaken.

1.20. In een navolgend schrijven, in antwoord op een nieuw "bezwaar" van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van 9 januari 1990, deelt het ministerie op 16 januari 1990 mede dat "met de inhoud van haar brieven van 18 december 1987 en 15 maart 1989 (= bezwaarschriften) na advies van de ziekenhuisraad geen rekening gehouden werd";

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in een eerste exceptie de onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis opwerpt, ervan uitgaande dat de bestreden beslissing genomen werd op 4 januari 1990 en dezelfde dag "betekend" werd, zodat de beroepstermijn ingegaan is op 6 januari 1990 en verstreek op 6 maart 1990;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij deze gegevens bevestigt en er terecht op wijst dat het verzoekschrift ter post werd afgegeven op 5 maart 1990, zodat het beroep tijdig werd ingeleid; dat deze exceptie dan ook niet opgaat;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in een tweede exceptie betwist dat de brief van 4 januari 1990 (1.18.) een administratieve beslissing inhoudt die vatbaar is voor vernietiging door de Raad van State; dat zij ervan uitgaat dat die brief eigenlijk niet meer is dan "een terugvordering van sommen waarvoor men zich afvraagt of het niet de gewone burgerlijke jurisdicties zijn die bevoegd zijn"; dat zulks volgens haar "dit des te meer het geval lijkt te zijn" omdat "uit geen stuk blijkt dat de Minister van Sociale Zaken op 4 januari een beslissing heeft willen treffen met inachtneming van alle formaliteiten voorzien door artikel 98, maar enkel een bericht mededeelde welke de geldelijke beslissing over terugvordering inhield", zodat dergelijke beslissing -zeker nu de brief eindigt met een verwijzing naar de terugbetalingsmodaliteiten- eigenlijk "een ingebrekestelling" is die niet voor de Raad van State kan worden bestreden;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij antwoordt dat het feit dat de terugbetaling, zonder uitvoerbare titel verleend door de gewone rechter, inderdaad niet mogelijk is; dat zij de beslissing zelf van de minister bestrijdt; dat de brief van 4 januari 1990 een werkelijke beslissing is, wat blijkt uit de termen van de brief zelf, waar gesteld wordt : "... heb ik beslist ...";

2.2.3. Overwegende dat de brief van 4 januari 1990 enkel zou kunnen worden gezien als een niet door de Raad van State vernietigbare ingebrekestelling indien de verwerende partij het bewijs bijbrengt van een vroeger

genomen ministeriële beslissing, waarin uitspraak wordt gedaan over het bezwaar dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn heeft ingebracht tegen de voorstellen die het ministerie op 30 november 1987 (1.14.) en 27 februari 1989 (1.16.) heeft gedaan, beslissing die dan nog behoorlijk ter kennis moest zijn gebracht van het verzoekend openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn; dat zulks niet het geval is;

2.2.4. Overwegende dat de brief van 4 januari 1990 het rechtstreeks gevolg is van de ministeriële beslissing waarvan sprake in artikel 98 van de ziekenhuiswet; dat voorafgaand aan de mededeling van de in die brief vervatte gegevens over de terugvorderbare bedragen, er een beslissing moet zijn genomen over de basis waarop de terugbetaling wordt gevorderd en dat nu juist die basis door de verzoekende partij betwist wordt;

2.2.5. Overwegende dat, wijl geen bewijs wordt overgelegd van het bestaan en een kennisgeving van een uitdrukkelijke ministeriële beslissing, de Raad van State het beroep moet beschouwen als zijnde gericht tegen de in de brief van 4 januari 1990 besloten liggende beslissing van de Minister van Sociale Zaken tot vaststelling van het bedrag van de aanvullende verpleegdagprijs (dienstjaren 1983 tot 1985) en tot vaststelling van het budget van de financiële middelen (dienstjaar 1986 en 1987) waarop het verzoekende openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn recht heeft; dat ook de tweede exceptie niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van de artikelen 5, 9, 12 en 21bis van de ziekenhuiswet van 23 december 1963, doordat de Minister van Volksgezondheid de begroting van de financiële

middelen voor het O.C.M.W.-ziekenhuis heeft herzien op grond van een "onwettige overschrijding van bedden ingevolge een beweerde onwettige erkenning van 18 V-bedden door de Vlaamse Gemeenschap", terwijl "deze erkenning gebeurde met terugwerkende kracht tot 1 januari 1981"; dat volgens de verzoekende partij het probleem van de beperking van het aantal ziekenhuisbedden dus als zodanig niet rees;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant stelt dat de erkenning van de 18 V-bedden, die het voorwerp uitmaakt van de betwisting, gebeurde op 27 juni 1984 met retroactieve werking; dat de motivering van de regularisatie (de retroactieve erkenning) neergelegd is in een nota van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap aan de Gemeenschapsminister (1.7.), dat de Minister van Sociale Zaken, voor de financiering, geen gevolg heeft gegeven aan die retroactieve erkenning, zich daarbij steunend op artikel 21bis, §§ 1 en 2, van de ziekenhuiswet, zoals ingevoerd door het koninklijk besluit nr. 60 van 22 juli 1982, dat ingevolge dat artikel 21bis "een moratorium van kracht wordt voor de exploitatie van bedden in algemene ziekenhuizen op basis van het op 1 juli 1982 bestaande aantal erkende ziekenhuisbedden", zodat de in deze aan de orde zijnde 18 V-bedden wel bestonden, maar niet erkend waren, dat zij aldus niet in aanmerking kwamen voor de vervanging van de 18 M-bedden, wat de minister in een brief aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van 22 juni 1987 medegedeeld heeft er op wijzende dat het besluit tot erkenning van de 18 V-bedden inging tegen het bepaalde in artikel 21bis van de wet; dat steeds volgens de verwerende partij daarenboven ook moet verwezen worden naar het bepaalde in de artikelen 29 tot 31 van de ziekenhuiswet, handelend over de vergunning tot ingebruikneming en exploitatie van ziekenhuisbedden met inachtneming van het moratorium van 1 juli 1982 en dat overeenkomstig artikel 29 elke exploitatie van een

dienst onderworpen is aan een vergunning, die niet mag worden afgeleverd indien de exploitatie een overschrijding meebrengt van het op 1 juli 1982 bestaande aantal erkende ziekenhuisbedden;

3.1.3. Overwegende dat volgens de verzoekende partij krachtens artikel 21bis van de ziekenhuiswet er een moratorium voor de exploitatie van bedden bestond op basis van het aantal "op 1 juli 1982 bestaande erkende bedden" en dat wijl de 18 V-bedden wel degelijk bestonden en ook werden erkend vóór die datum, door de daartoe bevoegde Gemeenschapsminister, zodat de Minister van Sociale Zaken het onwettig karakter van de erkenning niet kon invoeren wanneer hij er zich toentertijd niet tegen heeft verzet;

3.1.4. Overwegende dat de artikelen 5 en 9 van de ziekenhuiswet in de loop van de periode, waarover de voorliggende betwisting gaat, gewijzigd werden; dat die bepalingen eerst luiden als volgt :

"art. 5. § 1. De Koning bepaalt de normale prijs van de verpleegdag per soort van diensten en op onderscheiden wijze, naar gelang van het niveau van de eisen die met toepassing van artikel 2 zijn opgesteld.

§ 2. De normale prijs van de verpleegdag dekt op forfaitaire wijze alle om het even welke kosten die verband houden met het verblijf in een gemeenschappelijke kamer en het verstrekken van zorgen aan de patiënt in het ziekenhuis; (...)

§ 4. Met het oog op de toepassing van § 1 tot en met 3 (...) bepaalt de Minister (...) de bestanddelen van de normale prijs van de verpleegdag alsmede de criteria op basis waarvan de waarde daarvan wordt berekend"

en

"art. 9. Wanneer de beheerder van een ziekenhuis het bewijs levert dat, wegens bijzondere en uitzonderlijke redenen, de vastgestelde normale prijs van de verpleegdag voor een bepaalde soort van diensten onvoldoende is om de werkelijke kostprijs van de overeenstemmende dienst in zijn ziekenhuis te dekken, kan de Minister (...) na een speciaal onderzoek omtrent het beheer en de boekhouding van de inrichting en na het advies van de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling financiering te hebben ingewonnen, het aanvullend bedrag vaststellen waarmee de normale prijs van de verpleegdag mag worden verhoogd gedurende een door hem vastgestelde periode. (...)

Vooraleer enige beslissing wordt getroffen, brengt de Minister de gemotiveerde conclusies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisfinanciering, afdeling financiering, ter kennis van de beheerder van het ziekenhuis; deze beschikt over dertig dagen om zijn opmerkingen te maken die, voor nader advies, aan de genoemde Raad wordt gestuurd. De beslissing is met redenen omkleed en de Nationale Raad voor ziekenhuisfinancieringen, afdeling financiering, wordt ervan in kennis gesteld.

(...)"

dat artikel 12, § 1, van dezelfde wet bepaalde :

"Wanneer de ziekenhuisverpleging aanleiding geeft tot een tegemoetkoming, hetzij van de verzekeringsinstellingen in het raam van de wetgeving op de ziekte- en invaliditeitsverzekering, hetzij van de (N.M.B.S. ...) verleent de Staat een toelage van 25 t.h. van de prijs van het verblijf die aangerekend wordt overeenkomstig de bepalingen van artikel 8. (...)"

en dat artikel 21bis (ingevoegd door artikel 5 van het koninklijk besluit nr. 60 van 22 juli 1982 tot wijziging van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen, (Belgisch Staatsblad van 27 juli 1982), in werking getreden op 27 juli 1982, luidt als volgt :

"§ 1. Tot op de door de Koning te bepalen datum mag niet worden overgegaan tot ingebruikneming en exploitatie van ziekenhuisdiensten in de algemene ziekenhuizen zonder een voorafgaande specifieke vergunning. Deze vergunning mag niet worden afgeleverd indien de ingebruikneming of exploitatie van de bedoelde ziekenhuisdiensten een overschrijding meebrengt van het op 1 juli 1982 bestaande aantal erkende ziekenhuisbedden.

§ 2. De vergunning tot ingebruikneming zal, ten aanzien van de toepassing van de artikelen 5, 9, en 12 slechts uitwerking hebben indien de inrichtende macht het bewijs levert dat de ingebruikgenomen bedden in vervanging komen van bestaande bedden of een vermindering betekenen van het voorheen bestaande aantal bedden. (...);

3.1.5. Overwegende dat de inhoud van de artikelen 5 en 9 werd gewijzigd door het koninklijk besluit nr. 407 van 18 april 1986 tot wijziging en aanvulling van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen (artikel 10 en 13) (inwerkingtreding 1 januari 1986 - zie artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit nr. 407) :

"art. 5. § 1. Binnen een voor het Rijk globaal budget (...) stelt de Minister (...) voor ieder ziekenhuis, op basis van een budget van financiële middelen en van een quotum van verpleegdagen, de prijs per verpleegdag vast.

§ 2. Het budget dekt op forfaitaire wijze alle kosten die verband houden met het verblijf in een kamer met meer dan twee bedden en het verstrekken van zorgen aan de patiënten in het ziekenhuis. (...)

§ 5. De Minister (...) bepaalt, de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling financiering gehoord, de voorwaarden en de regelen voor de vaststelling van het budget en van de onderscheiden bestanddelen. (...)"

en artikel 9 :

"Vooraleer enige beslissing wordt getroffen omtrent de vaststelling van een budget, van een quotum van verpleegdagen en van een prijs per verpleegdag voor een ziekenhuis of voor één of meerdere ziekenhuisdiensten, deelt de Minister of de door hem gedelegeerde ambtenaar van het Bestuur der verzorgingsinstellingen, de voorgenomen beslissing, met de nodige elementen ter verantwoording ervan, mede aan de beheerder. Deze beschikt over 30 dagen om zijn opmerkingen te doen gelden. Deze opmerkingen van de beheerder worden samen met de ontwerp-beslissing door de Minister of de daartoe gedelegeerde ambtenaar voor advies aan de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling financiering overgemaakt. De beslissing van de Minister is met redenen omkleed en wordt aan de beheerder medegedeeld, alsmede te kennisgeving aan de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling financiering"

en artikel 12, § 1, :

"Wanneer de ziekenhuisverpleging aanleiding geeft tot een tegemoetkoming, (...) verleent de Staat een toelage van 25 % van de prijs per verpleegdag die wordt vastgesteld door de Minister (...)" ;

dat in de coördinatie van de ziekenhuiswet (koninklijk besluit van 7 augustus 1987) artikel 21bis werd opgenomen als artikel 29, artikel 5 als artikel 87 en artikel 9 als artikel 98;

3.1.6. Overwegende dat met toepassing van de aangehaalde bepalingen de betwisting erop neerkomt dat de verzoekende partij aan de verwerende partij de mogelijkheid ontzegt om bij de vaststelling van het aanvullend bedrag op de normale prijs van de verpleegdag voor zover de betwisting slaat op de dienstjaren 1983, 1984 en 1985, of bij de vaststelling van het budget van financiële middelen voor de dienstjaren 1986 en 1987, geen rekening te houden met de retroactieve erkenning die de Vlaamse Gemeenschapsminister op 27 juni 1984 had verleend voor de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1983 ten aanzien van 18 ziekenhuisbedden; dat de verwerende partij daarentegen stelt dat zij die beslissingen wel mocht nemen omdat sinds medio 1982 (koninklijk besluit nr. 60 tot invoeging van artikel 21bis in de ziekenhuiswet) een moratorium werd doorgevoerd in die zin dat het aantal ziekenhuisbedden werd bepaald op "het op 1 juli 1982 bestaande aantal erkende ziekenhuisbedden", zodanig dat de latere retroactieve erkenning van de Gemeenschapsminister onwettig is, want in strijd met het artikel 21bis van de ziekenhuiswet; dat de verwerende partij dan wel niet betwist dat, in geval van een "regelmatige" erkenning van de 18 ziekenhuisbedden, de Staat ertoe verplicht was die bedden te betrekken in zijn berekeningen van de aanvullende verpleegdagprijs (jaren 1983 tot 1985) of van het budget van financiële middelen (jaren 1986 en 1987), dat met andere woorden de Minister van Sociale Zaken,

bevoegd om te beslissen over de financiering van ziekenhuizen, gebonden is door de door de organen van de Gemeenschappen te beslissen concrete erkenningen;

3.1.7. Overwegende dat zo de minister, ten aanzien van de door de Gemeenschap erkende ziekenhuisbedden, geen beoordelingsvrijheid heeft, zulks niet betekent dat hij machteloos staat tegenover de totstandkoming van eventueel onregelmatige erkenningsbeslissingen -onregelmatig bijvoorbeeld omdat de beslissing van 27 juni 1984 zou zijn genomen in strijd met de dwingende bepaling van artikel 21bis van de ziekenhuiswet, omdat de erkenning -precies door haar retroactiviteit- de blokkering overstijgt-, daar hij met toepassing van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een annulatieberoep kon indienen tegen die beslissing, waarvan hij behoorlijk was in kennis gesteld;

3.1.8. Overwegende dat de verwerende partij de onwettigheid van de erkenningsbeslissing niet bestreden heeft, zodat, nu het om een individuele beslissing gaat, deze definitief is geworden en zij dan ook bij de verdere besluitvorming van de verwerende partij met betrekking tot de aanvullende verpleegdagprijs of van de begroting van financiële middelen moest worden betrokken;

3.1.9. Overwegende dat de onregelmatigheid van de weigering van de minister om de retroactieve erkenning voor de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1983 in overweging te nemen, en dus de vaststelling dat het O.C.M.W.-ziekenhuis van Ninove voor die periode over een erkenning beschikt, leidt tot het besluit dat de 18 bedden-V op 1 juli 1982 als zodanig "erkend" waren; dat die bedden dus moeten worden gerekend in het aantal waarop het moratorium slaat, zodat de minister de erkenningsbeslissing bij zijn besluit moest betrekken, ook voor de periode na 31 december 1983 waarvoor de

Gemeenschapsminister een erkenning verleende, zijnde van 1 januari 1984 tot 30 september 1986 (1.9.);

3.1.10. Overwegende dat wijl de verzoekende partij niet het bewijs overlegt van een aan de ministeriële beslissing voorafgaande erkenning door de Gemeenschapsminister van de 18 V-bedden voor de periode van 1 oktober 1986 tot 31 december 1987, het middel op dat punt feitelijke grondslag mist;

3.1.11. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog aanbrengt met betrekking tot het eerste middel, dat de Minister ook voor de periode van 1 oktober 1986 tot 31 december 1987 bij de berekening van het budget van de financiële middelen rekening had moeten houden met de bedden van de V-dienst van het ziekenhuis van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove, ook al is er voor die periode geen uitdrukkelijke erkenning van de desbetreffende bedden door de Vlaamse Gemeenschapsminister; dat de verzoekende partij laat gelden dat de afwezigheid van een verlenging van de erkenning niet heeft verhinderd dat die bedden verder werden gebruikt en dat alleen een weigering van de verlenging van een erkenning luidens de bepalingen van het decreet van 23 februari 1983 van de Vlaamse regering houdende procedure van erkenning en sluiting van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten, tot de sluiting van een ziekenhuisdienst kon leiden;

3.1.12. Overwegende dat, daargelaten of het uitblijven van een verlenging van de erkenning van de bedden van de V-dienst voor de periode tussen 1 oktober 1986 en 31 december 1987 niet moet worden opgevat als een weigering van die verlenging, hoe dan ook moest worden aangenomen dat de Minister van Volksgezondheid bij het nemen van een beslissing in de zin van artikel 98 van de gecoördineerde ziekenhuiswet alleen maar kon en moest rekening houden met de bedden die van de Vlaamse over-

heid een onbetwistbare en zekere erkenning hadden bekomen; dat de verzoekende partij van zo'n erkenning na 30 september 1986 geen bewijs overlegt, zodat het eerste middel in die mate feitelijke grondslag mist;

3.1.13. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het middel is gegrond in de mate dat de verzoekende partij het bewijs heeft overgelegd dat de minister de bestreden beslissing heeft genomen met miskenning van een erkenning die definitief rechtsgevolgen heeft voor de periode van 1 januari 1981 tot 30 september 1986;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij ook nog de schending aanvoert van artikel 98 van de gecoördineerde ziekenhuiswet doordat de "beslissing van 4 januari 1990 geen gewag maakt van enige motivering", terwijl die bepaling uitdrukkelijk voorschrijft dat de beslissing van de minister gemotiveerd moet zijn;

3.2.2. Overwegende dat artikel 98 van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen -het vroegere artikel 9 van de wet van 23 december 1963- de uitdrukkelijke motivering voorschrijft van de beslissing van de minister waarbij deze, na advies van de Nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen, beslist over de toekenning van het aanvullend bedrag bij de normale verpleegdagprijs of over het vaststellen van het budget van financiële middelen; dat ook dit middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing vervat in de brief van 4 januari 1990 van de Minister van Volksgezondheid en Leefmilieu waarbij het budget van de financiële middelen van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ninove voor de dienstjaren 1983 tot 1987 herzien wordt.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf januari 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.